

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa K. L.
przeciwko "G." spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.
oraz I. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 lutego 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej I. spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej I. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda kwotę 5.400,- (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

I. sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 grudnia 2019 r., oddalającego apelacje obu pozwanych – G. sp. z o.o. z siedzibą w Ł. oraz I. sp. z o.o. z siedzibą w W. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 1 lutego 2019 r., którym zasądzono solidarnie od pozwanych na rzecz powoda K. L. kwotę 40 000 zł tytułem

zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; kwotę 210 919,02 zł tytułem utraconych dochodów oraz kwotę 9 038 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i opieki.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że oczywista zasadność skargi wynika z naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w postaci błędnego przypisania pozwanym obowiązku dowodowego w zakresie wykazania utraconego dochodu; art. 380 k.p.c. w zakresie nierozpoznania postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 16 stycznia 2019 r. w przedmiocie oddalenia wniosku dowodowego spółki I.; art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c., ponieważ uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera podstawy prawnej, przytoczenia przepisów prawa ani oceny poszczególnych zarzutów apelacyjnych, a także art. 355 §1 i art. 415 k.c. poprzez przypisanie pozwanym bezwzględnej odpowiedzialności za konserwację chodników, podczas gdy przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest wina.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom, bowiem część argumentów podniesionych na uzasadnienie oczywistej zasadności skargi dotyczy ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Te zaś nie mogą stać się przedmiotem zarzutów skargi kasacyjnej na mocy art. 394³ § 3 k.p.c. z kolei w zakresie odpowiedzialności za nieodśnieżenia chodnika tezy skarżącego nie odpowiadają ustaleniom poczynionym w sprawie, bowiem Sąd odwoławczy nie wyraził poglądu o bezwzględny charakterze takiej odpowiedzialności, lecz podkreślił, że choć ustalono zakres obowiązków pracownika pozwanego związanych z odśnieżaniem, to nie wykazano, że konkretnie w dniu zdarzenia zostały one wykonane.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

jw